

20: om den højtærede Justitsminister ikke kunde sige mig noget om, hvor mange Tilfælde af Bøsondring der foreligger Andragende om. Jeg har talt med flere ældre Jurister og praktiserende Sagførere, som endnu ikke har stødt paa dette Væsen i deres Praksis. At det derfor skulde kræve et mægtigt Administrationsmaskineri, fordi man i enkelte Tilfælde skulde andrage om at blive fri for Behandlingen for et saadant Institut, som ingen praktisk Betydning har, gaar over min Forstand.

Endelig mente den højtærede Justitsminister, at det var umuligt, at jeg kunde give ham Medhold i, at det at give Underpant i Løsøre var en usædvanlig Retshandel, naar jeg var med til i Betænkningen paa vedkommende Flertals Vegne at udtale, at det synes ulogisk, at Lovforslagets § 19 kræver Enighed om Pantsætning af visse Løsøregenstande, medens § 18 ikke kræver Enighed om Pantsætning af faste Ejendomme. Det synes ulogisk, men der kan selvfølgelig i Praksis foreligge Omstændigheder, som bevirker, at man maa indrømme, at der ikke er Grund til at give de samme Regler. Det var heller ikke det, jeg lagde Hovedvægten paa, jeg lagde Hovedvægten paa en anden Argumentering, idet jeg sagde: Pantsætning af fast Ejendom kan være af saa indgribende Betydning, at det er rimeligt at kræve den anden Ægtefælles Samtykke. Jeg ser ikke, at jeg deri gør mig skyldig i nogen Strid med mig selv, men efter den højtærede Justitsministers særlige Sagkundskab paa dette Omraade vil jeg ikke nærmere diskutere det Spørgsmaal.

Ordføreren (Hauch): I Striden mellem den højtærede Justitsminister og Ordførerne for Mindretallene skal jeg ikke blande mig. Derimod vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger i Indledning af den højtærede Justitsministers Udtalelser om det Par Ord, der staar i Betænkningen om, at et Mindretal havde ønsket, at Loven ikke kom til at gælde for samtlige bestaaende Ægteskaber. Det er klart af Lovforslaget og af Bemærkningerne til Familieretskommissionens Forhandlinger, at man har villet aabne en Adgang til, at det bestaaende Forhold ogsaa kunde gælde ud i Fremtiden. Jeg ser meget vel, at det rent administrationsmæssig set og maaske ogsaa retsteknisk set vilde

være bekvemst, at der kun fandtes een Ordning, men det naar man jo ikke ved Lovforslaget, saaledes som det er affattet. Man vil vedblive at have to Ordninger, og det forekommer mig, og det forekommer dette Mindretal, at det vilde have været rimeligere og naturligere, om man havde sagt: Vi lader Loven gælde i alle de Tilfælde, hvor der virkelig kan siges at være Brug for den, men vi rejser ikke dette Spørgsmaal i samtlige Ægteskaber. For det maa man dog være klar over i det høje Ting, at alle Ægtefolk kommer til at staa overfor det Forhold, dersom man ikke forudsætter, at de gaar ind i den nye Ordning uden overhovedet at lægge Mærke til den. Jeg beklager, at det ikke har været muligt at skaffe Flertal for dette Synspunkt her i Tinget, og navnlig, at det ikke har været muligt at vinde den højtærede Justitsminister for det Synspunkt. Det vilde jo have været en betydelig Fordel, naar Sagen nu skal behandles i det andet høje Ting, hvor jeg har Haab om, at man vil rejse Spørgsmaalet, og jeg har Lov til at haabe, at man der vil kunne slutte sig til den Opfattelse, Mindretallet har gjort sig til Talsmand for. Det er ogsaa muligt, at det høje Folketings Evne til at overbevise Justitsministeren vil være større end dette Mindretals.

Hvad § 18 angaar og den Ændring, der er foreslaaet dertil, glædede det mig overordentligt at høre, at den højtærede Justitsminister saa stærkt og kraftigt tog til Orde for at anbefale, at man ikke indsatte Bestemmelsen om Pantsætning. Det er jo drøftet meget udførligt her i Tinget, og jeg skal ikke komme ind paa en udførligere Drøftelse deraf. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at der utvivlsomt ikke kan fremsættes Grunde, som bag ved sig har nogen Realitet i Retning af Beskyttelse, for Indførelse af denne Bestemmelse; den virker ikke som en beskyttende Bestemmelse for den fælles Ejendom, Ægtefællerne raader over. De kan nemlig paa anden Maade stifte Gæld, og der kan oven i Købet gøres Arrest i deres fælles Ejendom, som er deres Bolig, for de Gældsbeløb, som en af Ægtefællerne maatte have stiftet. Derimod er det klart — det modsiges egentlig heller ikke fra nogen Side —, at det kan volde Besvær, og vi ved positivt, at det